

ผลการประเมินบทความ
การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
ประจำปี 2563

รหัสบทความ NACHSL-2019_O_54

บทความเรื่อง : ลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย

แนวทางการแก้ไข

1. บทคัดย่อ / Abstract

ปรับแก้การใช้ภาษาให้กระชับรัดกุม และในงานวิจัยใช้ว่า มุมมองแบบผู้เขียนอยู่นอกเรื่องคืออะไร? และEmail ที่แสดงในบทความจะต้องเป็นเมลสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2. บทนำ

ปรับแก้คำผิดน้อย ควรใช้ภาษาให้เป็นทางการ

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

-ไม่มี-

4. การทบทวนวรรณกรรม

แก้เรื่องการสะกดคำ

5. วิธีดำเนินการวิจัย

-ไม่มี-

6. ผลการวิจัย

ปรับแก้ในส่วนของการศึกษาตัวอย่าง ในเนื้อหาบทศึกษา 14 เรื่อง แต่ยกตัวอย่างเพียงเรื่องเดียว ควรระบุให้ชัดเจนกว่านี้ ปรับการใช้ภาษา วิเคราะห์นวนิยายรัก แนวคิดหลักก็ต้องเป็นความรักไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง แต่ควรพูดถึงลักษณะความรักในรูปแบบต่าง ๆ และข้อสังเกต การตั้งชื่อเรื่องที่เป็นคำเรียกธรรมชาติ กาลเวลาและฤดูกาล มีความหมายโดยนัยเพื่อสื่อแนวคิด/ตัวละคร ใช่หรือไม่?

7. อภิปรายผล

ส่วนนี้ผู้วิจัยน่าจะอภิปรายลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายส่งผลต่อตัวละคร เนื้อเรื่องหรือผู้อ่านอย่างไร และปรับแก้เรื่องการสะกดคำ และควรใช้คำให้เป็นทางการมากกว่านี้

8. ข้อเสนอแนะ

-ไม่มี-

9. เอกสารอ้างอิง

9.1 1 ตรวจสอบและแก้ไขการเขียนอ้างอิงให้เป็นไปตามหลักของ APA ปรับปรุงครั้งที่ 6 ตามแบบฟอร์มการเขียนบทความในเว็บไซต์

9.2 เอกสารอ้างอิงท้ายบทความไม่มีอยู่ในเนื้อหา

- ฉัตรฉาย. (2558). เพ็ญรักรานบุปผา.
- ฉัตรฉาย. (2560). จันทรีในธารา.
- ฉัตรฉาย. (2560). รักโดยพฤตินัย.
- นิชนันท์ พานิชพงศ์. (2548).
- อีราวดี ไตลังคะ. (2543)

9.3 เพิ่มเอกสารอ้างอิงของ

- ฉัตรฉาย, 2557
- ภพ สวัสดิ์ (2550)
- Forster, 1963

ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

ควรปรับภาษาให้เป็นทางการและตรวจสอบความถูกต้องของการพิมพ์ ตรวจสอบว่าผู้วิจัยศึกษานวนิยาย 14 เรื่องหรือไม่
เนื่องจากไม่สัมพันธ์กับเอกสารอ้างอิง ตรวจสอบการใช้ชื่อกลวิธีการเล่าเรื่องให้ถูกต้อง

ลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย โดยขอเสนอโครงงานวิจัย ผู้วิจัยจะศึกษานวนิยายรักของฉัตรฉาย จำนวน 14 เรื่อง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 - 2561 (ละครดอกลอย - ภูหลวงประภาสิด (ฉบับปรับปรุง) ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายรักของฉัตรฉายมีองค์ประกอบทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ได้แก่ โครงเรื่อง ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักทั้งสิ้น แนวคิด ที่นำเสนอแนวคิดหลักที่นำเสนอเกี่ยวกับความรักทั้งหมด ตัวละคร มีลักษณะที่หลากหลายทั้งที่เป็นตัวละครมิติเดียวและหลายมิติ ฉาก ที่ส่งผลต่อความรักของตัวละคร บทสนทนา มีความสำคัญต่อความรักของตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิง คือทำให้ความรักความสัมพันธ์ของพระเอกและนางเอกไปในทางที่ดีขึ้น หรือเข้าใจกันมากขึ้น กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครเอก แนวคิด และเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญ กลวิธีการเล่าเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องแบบผสมกันระหว่าง "มุมมองพระเอก" กับ "เล่าผ่านตัวละครเอกโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 3"

คำสำคัญ : นวนิยาย, นวนิยายรัก, ลักษณะเฉพาะ, องค์ประกอบ

ของฉัตรฉาย

บทนำ

นวนิยาย หมายถึง วรรณกรรมบันเทิงคดีแบบใหม่ มีพัฒนาการมาจากการเล่านิทานหรือนิยายเป็นเรื่องราวที่แสดงถึงพฤติกรรมตามธรรมชาติของมนุษย์ ด้วยการสมมุติขึ้นเป็นเรื่องราวต่าง ๆ อย่างสมจริง เรื่องราวดังกล่าวนี้ผู้อ่านจะมีเค้าโครงเรื่องมาจากเรื่องจริง เป็นแง่มุมใดมุมหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ หรือเป็นเรื่องของผู้ประพันธ์แต่งขึ้นด้วยจินตนาการของตนเองก็ได้ (สมเกียรติ รักษมณี, 2558, น.6)

นวนิยายมีหลายประเภท หนึ่งในนั้นคือประเภท นวนิยายรัก คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ไม่ว่าจะเป็นรักสุขหรือรักโศกก็ตาม (สุพรรณิ วราทร, 2519, น.14- 20) นวนิยายรักถือว่ามีผู้นิยามอ่านเป็นอย่างมาก จึงทำให้นักเขียนสร้างสรรค์ผลงานประเภทนี้ออกมาอย่างมากมาย แม้เนื้อหาอาจจะมีประเภทอื่นเข้ามาปะปนอยู่ร่วมด้วย แต่โครงเรื่องหลักก็เกี่ยวกับความรักเป็นสำคัญ จึงทำให้มีผู้สนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบและกลวิธีการนำเสนอของนวนิยายประเภทนี้เป็นอย่างมาก

แสงอรุณ วรรณจู ชื่อเล่น “โอเอ” หรือ “ฉัตรฉาย” (นามปากกาแนว LOVE) หรือ “Hideko Sunshine” (นามปากกาแนว JLS: Jamsai Love Series) เป็นนักเขียนของสำนักพิมพ์แจ่มใส และหนึ่งในนักเขียนนวนิยายประเภทนวนิยายรักที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก เพราะมีผลงานออกมามากมาย และทุกเรื่องได้รับการันตีว่าเป็นนวนิยายขายดีในเว็บออนไลน์ของสำนักพิมพ์แจ่มใสทุกเรื่อง เช่น นวนิยายเรื่อง กุหลาบประกาศิต ถือเป็นนวนิยายเรื่องแรกของนามปากกา “ฉัตรฉาย” ได้รับการตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2555 ต่อมาในปี พ.ศ. 2561 นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการแปลจากนักอ่านให้ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำอีกครั้ง และเมื่อได้รับการตีพิมพ์อีกครั้งก็ได้รับการคัดเลือกเป็นนวนิยายขายดีในเว็บออนไลน์ของสำนักพิมพ์ด้วย

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย ทั้งโครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องและกลวิธีการเล่าเรื่อง เพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะที่ฉัตรฉายใช้ในการเขียนนวนิยายรักทุกเรื่อง ก่อนจะได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่สู่สายตาผู้อ่าน จนทำให้ตนเองกลายเป็นักเขียนที่โด่งดังได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย

ทบทวนวรรณกรรม

นิชนันท์ พานิชพงศ์ (2548) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะเฉพาะของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวของไทย” มุ่งศึกษาและกำหนดลักษณะเฉพาะของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยว รวมทั้งศึกษากลวิธีการนำเสนอข้อมูลเชิงสารคดีการท่องเที่ยวในนวนิยายรักแนวท่องเที่ยว โดยศึกษาวิเคราะห์จากข้อมูลนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2492 จนถึงปัจจุบัน จำนวน 10 เรื่อง พบว่า นวนิยายรักแนวท่องเที่ยวในกลุ่มตัวอย่างมีองค์ประกอบของนวนิยายอย่างครบถ้วน นอกจากนี้ผู้เขียนยังสร้างให้องค์ประกอบของนวนิยายมีความสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวโดยตลอด กล่าวคือ ด้านโครงเรื่อง ผู้แต่งให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวของตัวละครเอก โดยจะกำหนดสอดคล้องไปกับการดำเนินเรื่อง และในตอนท้ายของเรื่อง ปมขัดแย้งมักจะคลี่คลายเมื่อการท่องเที่ยวสิ้นสุด ด้านแนวคิด นำเสนอเกี่ยวกับความรักและการมีชีวิตคู่เป็นสำคัญ ด้านตัวละคร มีลักษณะที่หลากหลาย ทั้งที่เป็นตัวละครหลายมิติและมิติเดียว ตัวละครสลับหรือพลวัตด้านฉาก ส่วนใหญ่เป็นฉากที่มาจากสถานที่จริง ส่วนในด้านบทสนทนานั้น นอกจากมีหน้าที่ช่วยในการดำเนินเรื่องแล้ว ยังมีหน้าที่เฉพาะในการนำเสนอข้อมูลการท่องเที่ยวอย่างเห็นได้ชัดอีกด้วย ในด้านกลวิธีการเขียน พบว่า รูปแบบการเขียนใช้ทั้งแบบทั่วไปและแบบจดหมาย | กลวิธีที่สำคัญคือ กลวิธีการผสมผสาน

ข้อมูลเชิงสารคดีการท่องเที่ยวผ่านผู้เล่าเรื่อง ในรูปแบบของบทสนทนาและการบรรยายฉาก บางเรื่องใช้เชิงอรรถท้ายหน้าเพื่อทำหน้าที่นำเสนอข้อมูลเพิ่มเติม ส่วนกลวิธีในการใช้ภาษา ใช้การบรรยายหรือการบรรยายถึงพรรณนา การตั้งชื่อเรื่อง บางเรื่องมีความสอดคล้องกับการท่องเที่ยว หรือเนื้อเรื่องหรือแนวคิดหรือตัวละคร นอกจากนี้ยังพบว่าบางเรื่องมีการนำภาพของสถานที่ต่าง ๆ มาประกอบลงในนวนิยาย เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น

ภพ สวัสดิ์ (2550) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะเด่นในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม” มุ่งศึกษา ลักษณะเด่นของนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษมคือ โครงเรื่อง แนวคิด และตัวละคร พบว่า ด้านโครงเรื่อง มี 2 ลักษณะคือ เน้นเสนอแนวคิดและความซับซ้อนของเหตุการณ์ ด้านแนวคิด ผู้เขียนเสนอแนวคิด 3 แนว คือ ขาดความรักความเข้าใจ ค่านิยมบางประการควรยึดมั่นอย่างเหมาะสม และมนุษย์มีความซับซ้อนในตัวเอง ด้านตัวละคร ผู้เขียนสร้างตัวละครด้วยการกำหนดปัญหาในจิตใจจากภูมิหลังที่มีปัญหาของตัวละคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย
2. ค้นคว้าและรวบรวมนวนิยายรักของฉัตรฉายทั้งหมด 14 เรื่อง
3. ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. เรียบเรียงผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า

1. โครงเรื่อง

โครงเรื่อง ตามความหมายของ สมเกียรติ รักษ์มณี (2558, น. 29 - 30) ได้จำแนกโครงเรื่องของนวนิยายไว้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1) โครงเรื่องใหญ่ (Main plot) จะเป็นแนวเรื่องที่ผู้แต่งต้องการให้เรื่องดำเนินไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจจะเป็นการผูกปมเรื่องที่ซับซ้อนมากขึ้น แล้วมีการคลี่คลายปมเหล่านั้นในตอนจบ

2) โครงเรื่องย่อย (sub plot) เป็นเรื่องที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่

จากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โครงเรื่องของนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า บางเรื่องนั้นมีโครงเรื่องใหญ่เพียงโครงเรื่องเดียว ในที่นี้เรียกว่า “โครงเรื่องเดี่ยว” และบางเรื่องมีทั้งโครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อยแทรกอยู่ในที่นี้เรียกว่า “โครงเรื่องซ้อน” ดังนั้น ผู้วิจัยจะแบ่งโครงเรื่องของนวนิยายรักของฉัตรฉายเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 นวนิยายที่มีโครงเรื่องเดี่ยว

เรื่อง “วิวาทหวานรานใจ”

โครงเรื่องใหญ่ คือ ลอเองค์ ยอมแต่งงานกับ รมณพ เพื่อกลบข่าวฉาวที่ว่าเธอเป็นมือที่สามของครอบครัวคนอื่น แต่ลอเองค์ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วที่รมณพยอมแต่งงานกับเธอก็เพราะเขาชอบเธอจริง ๆ ชีวิตหลังแต่งงานของทั้งคู่กำลังไปด้วยดี แต่ว่าเพียงขวัญแพนเก่าของรมณพได้เข้ามาทำให้ทั้งคู่มีปัญหากัน แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ปรับความเข้าใจกันที่สุดในที่สุด

1.2 นวนิยายที่มีโครงเรื่องซ้อน

เรื่อง “ร้อยเล่ห์มายาบาลย์”

โครงเรื่องใหญ่ คือ ขวัญชีวา ดาราสาวชื่อดัง ถูกผู้กำกับสั่งให้ไปฝึกงานเป็น นางเอก ที่ไร่ระเบียงรัก ของปฏิพรรณ เพื่อให้สมกับบทบาทที่ได้รับสำหรับละครเรื่องใหม่ แต่ขวัญชีวากลับไม่ค่อยชอบปฏิพรรณ เพราะคิดว่าเมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้วเขาเคยแกล้งเธอจนทำให้เธอกลัวแบบฝังใจ ต่างจากปฏิพรรณที่รู้สึกเอ็นดูและรักเธอมาตั้งแต่เด็ก และเรื่องเมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้วเป็นเพียงเรื่องที่ทำให้เข้าใจผิด เนื่องจากสิบเจ็ดปีที่แล้วปฏิพรรณและพี่น้องอีกห้าคน รวมทั้งขวัญชีวา ได้ไปเล่นซ่อนแอบกันภายในไร่ระเบียงรัก ปฏิพรรณอาสาจะพาขวัญชีวาไปซ่อน แล้วเขาได้พาเธอไปซ่อนที่กระท่อมซึ่งอยู่ท้ายไร่ ปฏิพรรณนั้นบอกให้เธอซ่อนอยู่ตรงนี้ไปก่อน แล้วเดี๋ยวสักพักเขาจะมารับเธอ จนเวลาล่วงเลยไปถึงพลบค่ำ ปฏิพรรณก็ยังไม่มีมาซึ่งขณะนั้นได้มีฝนตกและฟ้าร้องอย่างหนัก จึงทำให้ขวัญชีวากลัวมาก สุดท้ายพ่อของเธอก็มารับกลับไป หลังจากนั้นมาเธอจึงโกรธเขามาก และไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ซึ่งความจริงแล้วปฏิพรรณไม่ได้แกล้งเธอเพียงแค่เขา กลัว ว่าเธออยู่ที่กระท่อมแล้วพอเขานึกขึ้นได้ว่าลืมเธอไว้ เขาก็ไม่สามารถจำทางไปที่กระท่อมนั้นได้ เขาไม่มีโอกาสได้อธิบายกับเธอเลย และทั้งคู่ไม่ได้ พบ กันอีกเลยตลอดสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา เมื่อได้กลับมาเจอกันอีก ก็กลับมีเรื่องให้เข้าใจผิดกันอยู่ตลอด จนทำให้ทั้งคู่ทะเลาะและถกกันแกล้งกัน แต่สุดท้ายก็เข้าใจกันและแต่งงานกันในที่สุด

โครงเรื่องย่อย มี 2 เรื่องดังนี้ ของ ตักขณ ๑

โครงเรื่องย่อยเรื่องแรก คือ ขวัญชีวา เคยคบหากับ คิมหันต์ ไฮโซหนุ่มอารมณ์ร้อน แต่ก็เลิกกันไปเพราะความขี้หึงเกินไปของเขา ต่อมากิมหันต์ได้กลับมาขอคืนดี แต่เธอก็ปฏิเสธไปตลอด คิมหันต์ยังคงตามต่อจนทำให้ขวัญชีวาเดือดร้อนอยู่เสมอ แต่สุดท้ายคิมหันต์ก็เข้าใจและกลับไปเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ โครงเรื่องนี้ทำให้เกิดปมขัดแย้งภายในโครงเรื่องใหญ่ขึ้น เนื่องจากคิมหันต์เข้ามาวุ่นวายกับขวัญชีวาบ่อย จนทำให้ปฏิพรรณเข้าใจผิด และทะเลาะกับขวัญชีวาตลอด แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็เข้าใจกัน

โครงเรื่องย่อยอีกโครงเรื่องหนึ่ง คือ พิทักษ์ พ่อของขวัญชีวา ซึ่งในอดีตเคยเป็นเจ้าของไร่ระเบียงรัก แต่กลับเป็นหนี้สินจนจำเป็นต้องขายไร่ให้กับครอบครัวของปฏิพรรณ ต่อมาพิทักษ์จึงกลายเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของปฏิพรรณ เพราะว่าพิทักษ์นั้นรักไร่ระเบียงรักมาก ขวัญชีวาจึงต้องทำอาชีพนักแสดงเพราะเป็นทางเดียวที่จะหาเงินได้มากพอที่จะซื้อไร่ระเบียงรักคืนให้กับพ่อของเธอแต่สุดท้ายพ่อของเธอก็เสียชีวิตลงเพราะพ่อของเธอนั้นอายุมากแล้วและร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง โครงเรื่องนี้ช่วยเสริมให้โครงเรื่องใหญ่สมหวัง เนื่องจากพิทักษ์เสียชีวิต ปฏิพรรณจึงคอยช่วยเหลือขวัญชีวาทุกอย่าง จนทำให้ขวัญชีวารู้สึกดี และเลิกมองเขาในแง่ร้ายจากความทรงจำที่ฝังใจของเธอมานาน

จากการวิเคราะห์โครงเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า มีโครงเรื่องที่เป็นทั้งโครงเรื่องเดี่ยว ซึ่งมีโครงเรื่องใหญ่เพียงอย่างเดียว และโครงเรื่องซ้อน ซึ่งมีโครงเรื่องย่อยแทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ด้วย

นอกจากนี้ยังพบลักษณะเฉพาะของโครงเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย คือ โครงเรื่องทั้งหมดจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรัก ที่เด่นคือโครงเรื่องใหญ่จะเป็นเรื่องราวความรักระหว่างตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกกับตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก นอกจากนี้โครงเรื่องย่อยยังเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรัก ได้แก่ ความรักระหว่างตัวละครรองฝ่ายชายกับตัวละครรองฝ่ายหญิง ความรักของคนในครอบครัวคือ ความรักระหว่างแม่กับลูก พ่อกับลูก และพี่กับน้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่านวนิยายของฉัตรฉายเป็นนวนิยายที่เกี่ยวกับความรักทั้งสิ้น

2. แนวคิด

“แนวคิด” ตามความหมายของ นาธิกา มงคลคำนวนเขตต์ (2527, น. 36) คือ ความคิดสำคัญของเรื่องซึ่งผู้เขียนต้องการเสนอต่อผู้อ่าน แนวคิดนี้มีบทบาทหรือมีหน้าที่เป็นแกนหลักและมีอิทธิพลต่อการกำหนดลักษณะของโครงเรื่อง ตัวละคร และรายละเอียดต่าง ๆ ภายในเรื่อง

การศึกษาแนวคิดในนวนิยายรักของฉัตรฉาย ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะแนวคิดที่เกี่ยวกับความรัก เนื่องจากฉัตรฉายเป็นนักเขียนนวนิยายรัก จึงนำเสนอความคิดสำคัญเกี่ยวกับความรัก ดังตัวอย่าง

เรื่อง “เพลิงรักรานบุปผา”

แนวคิด คือ ความรักที่ดีต้องมีความถูกต้อง เห็นได้จากการที่ “เพลิงพล” กับ “การะบุหนิง” รักกัน แต่ไม่สามารถรักกันอย่างถูกต้อง เพราะเพลิงพลมีคู่หมั้นอยู่แล้ว แต่สุดท้ายคู่หมั้นก็ยอมถอนหมั้นเพื่อหลีกทางให้กับความรักของทั้งคู่ จึงทำให้ความรักนี้เป็นไปอย่างถูกต้อง เรื่องทุกอย่างจึงจบลงด้วยดี

เรื่อง “รักโดยพฤตินัย”

แนวคิดเกี่ยวกับความรัก คือ การดูแล เอาใจใส่ และเข้าใจคนรัก เห็นได้จากตัวละครเอกที่ชื่อ “ดาเนียล” ได้ดูแลและเอาใจใส่ “เอื้อยพราว” เป็นอย่างดี ไม่ว่าเอื้อยพราวต้องการอะไรดาเนียลก็สามารถหาให้ได้หมด แม้เอื้อยพราวจะทำตัวไม่น่ารักใส่ดาเนียล เพราะเอื้อยพราวไม่ได้เต็มใจที่จะแต่งงานกับดาเนียล แต่ที่ต้องแต่งงานก็เพราะว่าพ่อของเธอได้ขอให้ดาเนียลช่วยใช้นี้จำนวนหกสิบล้านบาทเพื่อแลกกับการได้เธอไปเป็นภรรยา ซึ่งดาเนียลก็เข้าใจเอื้อยพราว เพราะแท้จริงแล้วเอื้อยพราวเป็นคนนิสัยดี แต่ที่ทำนิสัยไม่ดีก็เพราะอยากให้ดาเนียลเบื่อเธอและขอย้ายกับเธอ แต่สุดท้ายเอื้อยพราวก็ใจอ่อนให้กับ ความเอาใจใส่ของดาเนียลในที่สุด

จากการวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า มีลักษณะเฉพาะที่นำเสนอแนวคิดหลัก

เกี่ยวกับ “ความรัก” ทั้งสิ้น ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีแนวคิดที่แตกต่างกันไป เช่น ความรักคือการปรับความเข้าใจกัน เชื่อใจกันและกัน ห่วงใยกัน ดูแล เอาใจใส่กัน และช่วยเหลือกัน หรือแนวคิดที่เกี่ยวกับการเลือกคู่ครอง หรือคนรัก การให้เกียรติต่อคนรัก รวมถึงความรักที่ดีต้องเป็นความรักที่ถูกต้อง ไม่ผิดต่อศีลธรรม เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนต้องการที่จะแสดงให้เห็นถึงแง่คิดของความรักในหลากหลายแง่มุมเพื่อให้มีประโยชน์ต่อผู้อ่านนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

3. ตัวละคร

การศึกษาตัวละครในนวนิยายรักของฉัตรฉาย ผู้วิจัยจะแบ่งประเภทของตัวละครตามแนวทางของ อี เอ็ม ฟอรัสเตอร์ (Forster, 1963, น.46 อ้างถึงใน อีราวัตน์ ไตลังคะ, 2543, น.51-52) ที่แบ่งตัวละครออกเป็น

2 ประเภท คือ

1. ตัวละครมิติเดียว (Flat Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมซึ่งสามารถสรุปได้อย่างไม่ยากเย็น และจะคงลักษณะเช่นนี้ตลอดเรื่อง
2. ตัวละครหลายมิติ (Lound Character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมอย่างหลากหลาย พัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงนิสัยหรือทัศนคติได้ตามปกติและสร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้อ่านได้

การศึกษาตัวละครในนวนิยายรักของฉัตรฉาย ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะตัวละครเอกและตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่องและโครงเรื่อง โดยจะยกตัวอย่างดังนี้

เรื่อง “มุกพราวตะวัน”

ในการศึกษาตัวละครในเรื่อง มุกพราวตะวัน พบว่า ตัวละครเอกนั้นมีทั้งลักษณะเป็นตัวละครมิติเดียวและตัวละครหลายมิติ ได้แก่

ตัวละครมิติเดียว คือ

พรามุก เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงที่มีลักษณะนิสัย คือ ฉลาด อ่อนหวาน อ่อนน้อมถ่อมตน มารยาทงาม ใจอ่อน ขี้สงสาร อาจเพราะถูกอบรมบ่มนิสัยมาเป็นอย่างดีจากผู้เป็นแม่ และผู้มีพระคุณ อย่างทิพธาดาที่เอ็นดูพรามุกเหมือนลูกแท้ๆ คนหนึ่ง คอยสอนเรื่องมารยาท สอนทำอาหาร แกะสลักร้อยมาลัย รวมถึงจ้างครูมาสอนเล่นดนตรีไทยและสอนการรำรำให้ให้พรามุกเป็นอย่างดี

ตัวอย่างลักษณะนิสัยของพรามุก ที่ผู้เขียนนำเสนอผ่านความคิดของตัวละคร “ภคนันท์” ซึ่งเป็นแฟนเก่าของทิพธาดา มีความว่า

“เธอยังนึกเอ็นดูเลยว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กเรียบร้อย อ่อนหวาน และนอบน้อม แต่ไม่คิดเลยว่าพอโตขึ้นเด็กสาวจะกลายเป็นสาวสวยขึ้นมาขนาดนี้”

(ฉัตรฉาย, 2559, น. 59)

ตัวละครหลายมิติ คือ

ทิพธาดา เป็นตัวละครเอกฝ่ายชายที่มีลักษณะนิสัย คือ เก่ง ฉลาด เด็ดขาด สุขุม จริงจัง เป็นผู้ใหญ่มาก่อนข้างเย็นชาและถือตัว แต่ลึกๆ ถือว่าเขาเป็นคนใจดีและใส่ใจคนรอบข้างคนหนึ่ง

ตัวอย่างลักษณะนิสัยของทิพธาดา ที่ผู้เขียนนำเสนอผ่านความคิดของตัวละคร “พรามุก” มีความว่า

“พรามุกยอมรับว่าทิพธาดาเป็นคนดี ความเย็นชาจากเขาเป็นสิ่งที่เธอหวาดกลัวมาตั้งแต่เด็ก ทว่าเมื่อได้ทำงานร่วมกับเขา ได้รับคำปรึกษาจากเขา และได้ใกล้ชิดเขามากขึ้นทุกวัน เธอถึงได้รู้ว่าความจริงแล้วเขาก็เป็นคนใจดี และใส่ใจคนรอบข้างคนหนึ่ง เพียงแต่ไม่ค่อยแสดงออกเท่านั้นเอง

และสิ่งที่เธอชื่นชมมากที่สุดก็คือความสามารถในการทำงานของเขา”

(ฉัตรฉาย, 2559, น. 80)

จากการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า ลักษณะเฉพาะในนวนิยายรักของฉัตรฉาย มีตัวละครทั้งที่มีมิติเดียวและหลายมิติ

ตัวละครมิติเดียว คือ มีลักษณะนิสัยเป็นเช่นไรก็จะเป็นเช่นนั้นตลอดไป เช่น ถ้าเป็นบุคลิกที่มีนิสัยดี ก็จะดีไปหมดทุกอย่าง ทั้งความคิดที่ดี เข้าใจผู้อื่นเสมอ ไม่เคยคิดร้ายหรือคิดจะทำร้ายใคร ส่วนการกระทำก็จะบ่งบอกว่าเป็นคนดีไปด้วย เช่น กิริยามารยาทดี อ่อนน้อมถ่อมตน พุดจาดี นิสัยอ่อนหวาน ส่วนตัวละครมิติเดียวที่มีลักษณะนิสัยที่ไม่ดีเพียงอย่างเดียว ทั้งความคิดและการกระทำ ไม่ปรากฏอยู่ในนวนิยายรักของฉัตรฉาย

ตัวละครหลายมิติ มีลักษณะที่น่าสนใจ คือ มีลักษณะนิสัยที่ดีและไม่ดีอยู่ในตัวเอง และแต่ละนิสัยของตัวละครจะมีที่มาอย่างสมเหตุสมผล ทำให้ตัวละครมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น เช่น ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยฉลาด เด็ดขาด มีความเป็นผู้นำ ดูแล้วน่าเกรงขามหรือมีอำนาจ อาจเพราะตัวละครเหล่านี้มีอาชีพเป็นนักธุรกิจหรือเจ้าของธุรกิจ ที่ต้องใช้ความสามารถในการบริหารงานเป็นอย่างสูง และต้องมีความเด็ดขาด น่าเกรงขาม เพื่อให้ผู้มีอำนาจในการควบคุมลูกน้องให้อยู่ในโอวาทของตน ซึ่งตัวละครลักษณะนี้พบมากในตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกทั้งสิ้น ส่วนตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก ส่วนมากมีลักษณะนิสัยที่ดี ความคิดที่ดี แต่พวกเธอเพียงแค่มีนิสัยที่ดีร้อน รักศักดิ์ศรีมากจนกลายเป็นคนไม่ยอมคนหรือคนอารมณ์ร้อน

4. ฉาก

ฉากในนวนิยายรักของฉัตรฉายมีหน้าที่ทำให้เกิดเหตุการณ์และทำให้เรื่องดำเนินต่อไปได้ มีหน้าที่ปูพื้นฐานให้เห็นลักษณะนิสัยและฐานะของตัวละคร ทำหน้าที่เสมือนตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก กล่าวคือทำหน้าที่เป็นอุปสรรคหรือปมปัญหาให้แก่ตัวละคร ฉากยังเป็นตัวแทนของสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเป็นสัญลักษณ์แทน

บางสิ่งบางอย่าง เช่น สภาพอากาศแทนอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร และฉากช่วยสร้างความน่าสนใจ และสร้างบรรยากาศให้กับเรื่อง เช่น ความรื่นรมย์หรือความน่ากลัว ลึกลับสยองขวัญ

นอกจากนี้ฉากในนวนิยายรักของฉัตรฉายมีหน้าที่ที่เป็นลักษณะเฉพาะ คือ ทำหน้าที่ที่ส่งผลต่อความรักของตัวละคร ซึ่งมีอยู่ 2 แบบ คือ

1. ฉากที่ส่งผลไปในทางที่ดีหรือทำให้ตัวละครสมหวังในความรัก ได้แก่ ฉากที่มีบรรยากาศเหมาะสมต่อการปรับความเข้าใจกันของตัวละคร เช่น ฉากที่ตัวละครในนวนิยายได้สร้างขึ้นเองเพื่อจ้อขบขันดี หรือให้อีกฝ่ายรู้สึกประทับใจ

ตัวอย่าง ฉากในเรื่อง “บุหงา ณ ราตรี” คือฉากที่ “ปลายเทียน” จ้อ “พิชณะ” ด้วยการนำภาพวาด และภาพถ่ายของพิชณะ มาจัดแต่งที่ห้องนอนของเขา ^{ที่}ผู้เขียนบรรยายไว้ว่า

“ชายหนุ่มคิดกับตัวเองขณะเดินเข้าไปในบ้านแล้วตรงขึ้นไปยังห้องพักส่วนตัว ทว่า...พอประตูเปิดออกก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่าห้องนอนของเขาถูกประดับด้วยภาพวาดและภาพถ่ายมากมายซึ่งคนในภาพเหล่านั้นก็คือเขาเอง ชายหนุ่มมองภาพทุกภาพและจำได้ว่าทุกช่วงเวลานั้นเขาอยู่กับ ปลายเทียน

เธอคงแอบถ่ายภาพเขาเก็บไว้และวาดภาพเพื่อเป็นตัวแทนของความทรงจำ”

(ฉัตรฉาย, 2559, น. 424)

ฉากนี้ส่งผลให้ปลายเทียนและพิชณะได้คืนดีกัน เนื่องจากก่อนหน้านี้ปลายเทียนเห็นพิชณะอยู่กับผู้หญิงคนอื่นและมีท่าทีสนิทสนมกันมากเกินไป บวกกับพิชณะเองก็เป็นคนเจ้าชู้มากมาก่อน ปลายเทียนจึงเข้าใจผิดว่าพิชณะมีผู้หญิงคนอื่น จึงทำให้ปลายเทียนหนีพิชณะจากไร่ระเบียงรักกลับไปกรุงเทพฯ แต่เมื่อปลายเทียนรู้ความจริงจากภูเบศพี่ชายของเธอเองว่า ผู้หญิงคนนั้นคือเพื่อนสนิทของพิชณะและผู้หญิงคนนั้นก็มีแฟนซึ่งเธอเข้าใจพิชณะผิดไปเอง เธอจึงกลับมาที่ไร่ระเบียงรักเพื่อจ้อพิชณะด้วยตนเอง

2. ฉากที่ส่งผลไปในทางที่ไม่ดีหรือทำให้ตัวละครขัดแย้งกัน ได้แก่ ฉากที่ทำให้ตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้งสองฝ่ายเกิดความเข้าใจผิดต่อกัน เช่น ฉากเตียงในห้องนอนที่สภาพผ้าปูที่นอนยับยู่ยี่หลังจากที่ตัวละครเอกฝ่ายชายและตัวละครรองฝ่ายหญิงเข้าไปข้างในห้องนอนด้วยกัน แล้วตัวละครเอกฝ่ายหญิง ~~X~~ได้เข้าไปเห็นสภาพของผ้าปูเตียง จึงทำให้ตัวละครเอกฝ่ายหญิงโกรธตัวละครเอกฝ่ายชายมาก

ตัวอย่าง ฉากในเรื่อง “เล่ห์รันทรัก” คือ ฉากที่ “อนามิกา” เห็นสภาพของผ้าปูที่นอนที่ยับยู่ยี่ของ “อนาวินณ์” หลังจากที่อนาวินณ์และโอลีเวียเข้าไปในห้องด้วยกันสองคน ^{ที่}ผู้เขียนบรรยายไว้ว่า

“เธอมองปราดไปที่เตียงเป็นอันดับแรก พอเห็นผ้าปูที่นอนยับยู่ยี่ก็โกรธจนเลือดขึ้นหน้า เมื่อเข้านี้ เธอจัดเตียงเองกับมือ และไม่มีใครใช้ห้องนอนกระทั่งเชากับโอลีเวียเข้ามา...เห็นสภาพเตียงแล้ว เธอก็พอเดาได้ทันทีว่าพวกเขาโรมรันกันเร็วร้อนขนาดไหน”

(ฉัตรฉาย, 2561, น. 219)

ฉากนี้ส่งผลให้อนามิการู้สึกโกรธอนาวินณ์มาก เลยทำให้อนามิกามีท่าทีเย็นชาต่ออนาวินณ์ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้อนามิกายังไม่มีท่าทีเช่นนี้เลย เหตุที่เกิดฉากนี้ขึ้นเป็นเพราะอนาวินณ์ตั้งใจจัดฉากว่าตนมีอะไรกันกับโอลีเวียซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของอนาวินณ์ เพื่อให้อนามิกาโกรธและยอมบอกว่าแท้จริงแล้วเธอปลอมตัวมา

5. บทสนทนา

จากการวิเคราะห์บทสนทนาในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า มีผลต่อเรื่อง คือ ช่วยการดำเนินเรื่อง คือ ให้อารมณ์ของเนื้อเรื่องหรือช่วยให้เนื้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับตอนนั้น ๆ เช่น ในตอนที่ตัวละครกำลังทำอาหาร บทสนทนาจึงจะเกี่ยวกับขั้นตอนในการทำอาหาร ช่วยสร้างตัวละคร คือ ช่วยให้รายละเอียดเกี่ยวกับ

ตัวละครทั้งอาชีพ บุคลิก และลักษณะนิสัยของตัวละคร ช่วยสร้างบรรยากาศในการดำเนินเรื่อง คือ ช่วยให้เนื้อเรื่องมีบรรยากาศที่น่าตื่นเต้น เร้าใจหรือเร้าความอยากรู้อยากเห็นให้กับตัวละครและผู้อ่าน ช่วยสร้างความสมจริง คือ บทสนทนาที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ที่เกิดขึ้นได้จริงของมนุษย์ทั่วไป เช่น บทสนทนาที่แสดงถึงอารมณ์ตลก ขบขัน หรือแสดงถึงอารมณ์โกรธแค้น และช่วยให้เรื่องกระชับ คือ บทสนทนาที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร ได้โดยไม่ต้องมีการบรรยายอย่างยืดยาว ดังนั้น ผู้วิจัยจะเลือกตัวอย่างที่มีนำเสนอและแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของบทสนทนาที่มีต่อความรักของตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกและตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก ดังนี้

ช่วยสร้างความสมจริง

บทสนทนาในเรื่อง “เจ้าสาวได้อาณัติ” คือบทสนทนายาระหว่าง “มาร์คัส” และ “นีนาร่า” มีความว่า “ปล่อยนีนเดียวันนี้ละ! ปล่อย! ไม่ต้องมาอยู่กับนีน!”

หญิงสาวตวาดทั้งน้ำตาและพยายามดิ้นรนออกจากการจับกุมของมาร์คัส เธอดิ้นรน วิววาย และตวาดเสียงดังเหมือนเสียงสติทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ให้ผมปล่อยแล้วนีนก็จะฆ่าตัวตายนั่นหรือ!” เขาตวาดใส่เธอเสียงดัง “บ้าไปแล้วหรือไง! ทำไมต้องทำร้ายตัวเองด้วย!”

“นีนทำร้ายตัวเองหรือ ตอนนี้นีนกำลังช่วยให้ตัวเองเป็นอิสระต่างหากเพราะนีนไม่ยอมทนอยู่กับคุณ! คุณนั่นแหละที่ทำร้ายนีน คุณทำร้ายชีวิตนีนและทำให้นีนต้องเป็นแบบนี้!” น้ำตาของนีนาร่าไหลพราก หญิงสาวทั้งโกรธทั้งเสียใจและเจ็บปวดจนทนไม่ไหวอีกแล้ว

“นีน...” มาร์คัสเรียกชื่อหญิงสาวด้วยความเจ็บปวดราวกับถูกกรีดหัวใจออกเป็นชิ้น ๆ เขารั้งร่างบางเข้ามากอดเอาไว้อย่างไม่มีคำพูดแก้ตัวใด ๆ และได้แต่ขอโทษเธอในใจที่ทำให้เธอรู้สึกแย่อีกขนาดนี้

(ฉัตรฉาย, 2561, น.225)

จากบทสนทนานี้ มีความสมจริง เพราะคำพูดของนีนาร่าแสดงให้เห็นถึงอารมณ์โกรธ เสียใจ และความรู้สึกเจ็บปวดของเธอ จากการที่เธอถูกมาร์คัสบังคับให้ทำตามใจของเขาทุกอย่าง เช่น บังคับให้เธอเลิกติดต่อกับแฟนเพื่อมาอยู่กับเขาบนเกาะมันตรา และบังคับให้เธอมาอยู่กับเขาห้าปีเพื่อชดใช้หนี้สิบล้าน จนทำให้นีนาร่ารู้สึกอึดอัด สิ้นหวัง จนทนไม่ไหว เธอจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายตามพ่อของเธอไป ถึงแม้ว่ามาร์คัสจะมาช่วยไว้ได้ทันก็ตาม ซึ่งอารมณ์เหล่านี้คืออารมณ์ที่เกิดขึ้นได้จริงของมนุษย์โลกทั่วไป และทำให้ผู้อ่านรับรู้ถึงความรู้สึกและอารมณ์ของเธอได้จากบทสนทนาอย่างชัดเจน

บทสนทนานี้ถือว่ามีความสำคัญต่อความรักของพระเอกและนางเอก เมื่อมาร์คัสได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของนีนาร่า มาร์คัสจึงเปลี่ยน การกระทำตัวร้ายจากเส้นนีนารามาเป็นทำตัวดี และดูแลเธออย่างดีแทน หลังจากนั้นเมื่อทั้งสองได้อยู่ด้วยกันแบบไม่มีอคติต่อกันอีก จึงทำให้ทั้งคู่รู้สึกห่วงใยจนถึงขั้นรักกัน และแต่งงานกันในที่สุด

นอกจากนี้ยังพบลักษณะเฉพาะของบทสนทนาในนวนิยายรักของฉัตรฉายอีกด้วย คือ บทสนทนามักจะมีความสำคัญต่อความรักของตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงได้ เช่น ทำให้ความรักของพระเอกและนางเอกไปในทางที่ดีขึ้น เข้าใจกันมากขึ้น เลิกอคติต่อกันหรือเปิดใจให้กันมากขึ้น และช่วยคลี่คลายสถานการณ์ที่ย่ำแย่ ย่ำแย่ ต่อความรักของตัวละครเอก

6. กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า ตั้งชื่อเรื่องตามชื่อตัวละครสำคัญ ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอความสำคัญของตัวละครสำคัญนั้น ๆ ตัวละครสำคัญอาจเป็นตัวละครฝ่ายชาย ฝ่ายหญิงก็ได้ ตั้งชื่อเรื่องด้วยประโยค วลี หรือถ้อยคำ ที่สละสลวยมีความหมายบ่งบอกถึงนัยที่เกี่ยวข้องกับ

โครงเรื่องหรือตัวละครในเรื่อง **ตั้งชื่อเรื่องด้วยการใช้สัญลักษณ์** สัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงแก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง **ตั้งชื่อเรื่องตามคำเรียกธรรมชาติ** เป็นการระบุคำที่เกี่ยวกับธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาว ทะเล ภูเขา พายุ เป็นต้น โดยนำคำต่าง ๆ เหล่านี้ ผูกเป็นวลีให้สละสลวยเป็นการแสดงแนวคิดสำคัญของเรื่องไปในตัว **ตั้งชื่อเรื่องตามคำเรียกกาลเวลาและฤดูกาล** มีลักษณะการตั้งชื่อเรื่องคล้ายคลึงกับการตั้งชื่อเรื่องตามคำเรียกธรรมชาติ คือ มีคำเรียกกาลเวลา เช่น กลางวัน กลางคืน เช้า สาย บ่าย เย็น เที่ยงคืน และคำเรียกฤดูกาลต่าง ๆ ดังตัวอย่าง

โจ ลังเกศ การตั้งชื่อเรื่องให้เปิด

มุกพราวตะวัน

ตั้งชื่อเรื่องตามชื่อตัวละครสำคัญ

“มุกพราว” มาจากชื่อของตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก คือ พราวมุก หรือ มุก นั้นเอง

“ตะวัน” มาจากชื่อของตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอก คือ ทิพากร หรือ ชัน (Sun) ซึ่งหมายถึง ดวงอาทิตย์, พระอาทิตย์ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ตะวัน

๑. จันทวันธรา

ตั้งชื่อเรื่องตามชื่อตัวละครสำคัญ และตั้งชื่อเรื่องตามคำเรียกธรรมชาติ

“จันทร” หมายถึง พระจันทร์, ดวงจันทร์ มาจากชื่อของตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก คือ จันทกานต์

ตั้งชื่อเรื่องตามคำเรียกธรรมชาติ

“ธรา” หมายถึง สายธาร, ลำธาร, น้ำ

จากการวิเคราะห์กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า ลักษณะเฉพาะในการตั้งชื่อเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย คือ ชื่อเรื่องจะต้องเกี่ยวข้องกับนวนิยายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น เกี่ยวกับตัวละครเอก คือ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อตัวละครเอก เพื่อเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครนั้น ๆ หรือเพื่อบอกว่าเนื้อเรื่องส่วนมากมีตัวละครนี้มาเกี่ยวข้องเกือบทั้งหมด การตั้งชื่อเรื่องยังเกี่ยวกับแนวคิดสำคัญ คือ เพื่อเน้นให้เห็นว่าในนวนิยายเรื่องนี้มีแนวคิดที่สำคัญอย่างไร และต้องการแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด เช่น “เจ้าสาวได้อาณัติ” แนวคิด คือ ความรักไม่ได้เกิดจากการบังคับจิตใจกัน ดังคำว่า “ได้อาณัติ” ซึ่ง “อาณัติ” หมายถึง ข้อบังคับหรือคำสั่ง เห็นได้จากการที่ “มาร์คัส” พยายามบังคับ “นীরนรา” ให้ทำตามใจเขาทุกอย่าง เช่น บังคับให้เธอไปอยู่บนเกาะมันตรากับเขาในฐานะผู้หญิงของเขาเป็นเวลาห้าปีจนทำให้นীরนราทนไม่ไหว คิดสินใจฆ่าตัวตาย แต่มาร์คัสมาช่วยได้ทัน หลังจากนั้นมาร์คัสจึงดูแลและเอาใจใส่นীরนรามากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการตั้งชื่อที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง คือ เพื่อบอกว่านวนิยายเรื่องนี้มีเหตุการณ์ที่สำคัญ และเหตุการณ์นั้นมักจะ เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวในนวนิยาย เช่น เรื่อง “วิวาทหวานรานใจ” ซึ่ง “รณภพ” ที่เป็นตัวละครเอกฝ่ายชายและ “ล่อองค์” ที่เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิง จำเป็นต้องแต่งงานกัน เพื่อปกป้องชื่อเสียงของล่อองค์ที่กำลังเสียหายจากข่าวที่ว่าเธอคือมือที่สามของครอบครัวคนอื่น ทำให้เหตุการณ์สำคัญและจุดเริ่มต้นของเรื่อง คือ “การแต่งงาน”

7. กลวิธีการเล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องในนวนิยายรักของฉัตรฉาย พบว่า ใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบเดียวกันหมดทุกเรื่อง ซึ่งถือเป็นลักษณะเฉพาะในการเล่าเรื่อง คือ เล่าเรื่องแบบผสมระหว่าง “มุมมองแบบพระเจ้า” และ “มุมมองแบบผู้เขียนอยู่นอกเรื่อง” เล่าเรื่องผ่านตัวละครเอกด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น “เขา” “เธอ” “หล่อน” รวมทั้งใช้ชื่อของตัวละคร ดังตัวอย่าง

ร้อยเล่ห์มายา малы

๑

คำเรียกธรรมชาติ กาลเวลาและฤดูกาล → มีความหมายโดยนัย

↓
ชื่อเรื่อง
แนวคิด/ตัวละคร
↓
โครงเรื่อง

มุมมองแบบ
พระเจ้า
เรื่อง

ในเรื่องนี้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบผสม คือ ผู้เขียนใช้ทั้ง “มุมมองแบบพระเจ้า” และ “เล่าเรื่องผ่านตัวละครเอกด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 รวมทั้งใช้ชื่อของตัวละคร” ดังนี้

ตัวอย่าง การใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบมุมมองแบบพระเจ้า ที่เล่าถึงเรื่องราวของงานประกาศรางวัลหงส์ทองและเรื่องราวของ “ขวัญชีวา” และ “คามินทร์” ซึ่งเป็นดาราดาวเพื่อนสนิทของขวัญชีวา ดังความว่า

“งานประกาศรางวัลหงส์ทองจัดขึ้นในปลายเดือนธันวาคมของทุกปีเพื่อมอบรางวัลให้กับ ‘คนบันเทิง’ ในหลากหลายสาขา เป็นกำลังใจในการทำงานด้านต่าง ๆ เช่น ผู้กำกับ นักแสดง เพลงประกอบละคร ฯลฯ นี่จึงถือเป็นรางวัลสำคัญที่คนในวงการบันเทิงรอคอยเลยทีเดียว...ในงานนี้ขวัญชีวาได้ถูกเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม ในขณะที่คามินทร์ก็ถูกเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมเช่นกัน

ไม่เพียงเท่านั้น ละครเรื่อง ‘ณ ไร่ตะวันฉาย’ ยังถูกเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลละครยอดเยี่ยมอีกด้วย หากเรียกได้ว่าหลังจากกวาดเรตติ้งอย่างถล่มทลาย ละครเรื่องนี้ยังเป็นที่จับตามองของใครต่อใครด้วย

บรรยากาศในงานดำเนินไปอย่างราบรื่นทุกปี เพราะทีมงานจัดงานเป็นบุคคลที่มีฝีมือทั้งนั้น ขวัญชีวานั่งกับวีวีและคามินทร์ที่ย้ายมาอยู่ในสังกัดเดียวกันกับเธอมาหลายเดือนแล้ว ทั้งสามคนคอยลุ้นรางวัลต่าง ๆ ตลอดงาน แม้ว่าคามินทร์จะพลาดรางวัลนักแสดงนำชาย แต่เขาก็ไม่เสียใจ เพราะได้เป็นถึงพระเอกละครเพื่อสังคมที่ได้รับรางวัลละครยอดเยี่ยมแห่งปีและรางวัลละครยอดนิยมด้วย”

(ฉัตรฉาย, 2557, น. 402-403)

จากตัวอย่างนั้นแสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบ “มุมมองแบบพระเจ้า” คือผู้เขียนรู้ทุกอย่าง เนื่องจากเล่าถึงงานประกาศรางวัลหงส์ทองอย่างละเอียดถี่ถ้วน เป็นงานที่จัดขึ้นปลายเดือนธันวาคมของทุกปีเพื่อมอบรางวัลให้กับคนบันเทิงในหลากหลายสาขา เช่น นักแสดง ผู้กำกับ ฯลฯ และเล่าถึง “ขวัญชีวา” ว่าได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมอีกด้วย ส่วน “คามินทร์” ก็ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมเช่นกัน ที่สำคัญผู้เขียนยังรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของคามินทร์อีกด้วยว่า เขารู้สึกไม่เสียใจที่ไม่ได้รับรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมเพราะอย่างไรเขาก็เป็นถึงพระเอกละครเพื่อสังคมที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมแห่งปีและรางวัลยอดนิยมเช่นกัน

ตัวอย่าง การใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบเล่าเรื่องผ่านตัวละครเอกด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 รวมทั้งใช้ชื่อของตัวละคร ซึ่งเล่าเรื่องผ่านความคิดของตัวละคร “ขวัญชีวา” ที่นึกถึง “ปฏิพรรณ” ว่าสิบเจ็ดปีแล้วที่ขวัญชีวาไม่ได้เจอกับปฏิพรรณทั้ง ๆ ที่บ้านพักของเธอและบ้านพักของพ่อเธอที่ไร่ระเปียงรักไม่ได้อยู่ห่างกันเท่าไร และปฏิพรรณยังเป็นเจ้านายของพ่อเธออีกด้วย และเธอก็ไปเยี่ยมพ่อที่ไร่ระเปียงรักบ่อยครั้ง แต่เธอกับปฏิพรรณกลับไม่เคยเจอกันเลย แต่พอได้เจอกันอีกครั้ง เธอก็ทำให้เขารู้สึกไม่ดีกับเธอเสียแล้ว มีความว่า

“สิบเจ็ดปีแล้วที่เธอไม่ได้เจอผู้ชายคนนี้...ทั้ง ๆ ที่บ้านพักของเธอในไร่ระเปียงรักกับบ้านของพ่อเธอก็ไม่ได้ห่างกัน...แถมเขายังเป็นเจ้านายของพ่อเธอ...และก่อนหน้านี้เธอก็กลับบ้านไปเยี่ยมเยียนพ่อในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์บ่อยครั้ง แต่เธอกับเขาไม่ได้เจอกันเลย อาจเป็นเพราะช่วงสุดสัปดาห์เขาจะเดินทางมากรุงเทพฯ ก็เป็นได้ ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังติดตามเรื่องราวของเขาผ่านคำบอกเล่าของผู้เป็นบิดากับตามหน้านิตยสารอยู่บ้าง

แต่ไม่อยากเชื่อเลยว่าการพบหน้ากันอีกครั้ง เธอก็ทำให้เขารู้สึกไม่ดีด้วยเสียแล้ว

ช่างเถอะ! ปฏิภรณ์รู้สึกไม่ติดกับเธอมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพิ่มเรื่องถูกสาตเจ้าก๊วยเข้าไปอีก เรื่องคงไม่ทำให้คนอย่างเขารู้สึกแยกับ (อดีต) เด็กบ้านนอกอย่างเธออีกสักเท่าไรหรอก"

จากตัวอย่างนั้นแสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีการเล่าเรื่องแบบ ^{มุมมอง (ฉัตรฉาย, 2557, น. 22)} ผู้เขียนอยู่นอกเรื่องเล่าเรื่องผ่านตัวละครเอก คือ ขวัญชีวา ด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น เขา หมายถึง ปฏิภรณ์, เธอ หมายถึง ขวัญชีวา และใช้ชื่อตัวละคร ได้แก่ ปฏิภรณ์

อภิปรายผล → ^{มุมมองขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉาย ผู้วิจัยมุ่งศึกษาวิเคราะห์} ^{เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบพื้นฐานในนวนิยายของฉัตรฉายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 - 2561 (กระรัตพลอย - กุหลาบประกาศิต (ฉบับปรับปรุง)) ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้} ^{นี่คือโครงเรื่อง} ^{นี่คือผู้อ่าน} ^{อย่างไร}

โครงเรื่อง คือ โครงเรื่องทั้งหมดจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรักทั้งสิ้น ที่เด่นคือโครงเรื่องใหญ่จะเป็นเรื่องราวความรักระหว่างตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอกกับตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก นอกจากนี้โครงเรื่องย่อยยังเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรักอีกด้วย ซึ่งอาจเป็นความรักของตัวละครเอกกับตัวละครอื่นหรือความรักของตัวละครอื่นด้วยกันเอง

แนวคิด คือ แนวคิดที่เกี่ยวกับ "ความรัก" ทั้งสิ้น ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีแนวคิดที่แตกต่างกันไป เช่นความรักคือการปรับความเข้าใจกัน เชื่อใจกันและกัน ดูแลและเอาใจใส่กัน หรือแนวคิดที่เกี่ยวกับการเลือกคู่ครองหรือคนรัก การให้เกียรติต่อคนรัก รวมถึงความรักที่ดีต้องเป็นความรักที่ถูกต้อง ไม่ผิดต่อศีลธรรม เป็นต้น

ตัวละคร คือ มีตัวละครทั้งตัวละครที่มีมิติเดียวและหลายมิติ

ตัวละครมิติเดียว มีลักษณะที่ถ้ามีนิสัยเช่นไรก็จะเป็นเช่นนั้นตลอดไป เช่น ถ้าเป็นบุคคลที่มีนิสัยดี ก็จะไปหมดทุกอย่าง ทั้งความคิดที่ดี เข้าใจผู้อื่นเสมอ ไม่เคยคิดร้ายหรือคิดจะทำร้ายใคร ส่วนการกระทำก็จะบ่งบอกว่าเป็นคนดีไปด้วย

ตัวละครหลายมิติ มีลักษณะที่น่าสนใจคือ มีลักษณะนิสัยที่ดีและไม่ดีอยู่ในตัวเอง และแต่ละนิสัยของตัวละครจะมีที่มาอย่างสมเหตุสมผล ทำให้ตัวละครมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น เช่น ตัวละครเอกของเรื่องมีลักษณะนิสัยที่ฉลาด เด็ดขาด มีความเป็นผู้นำ ดูแล้วน่าเกรงขามหรือมีอำนาจ อาจเพราะตัวละครเหล่านี้มีอาชีพเป็นนักธุรกิจหรือเจ้าของธุรกิจ ที่ต้องใช้ความสามารถในการบริหารงานเป็นอย่างสูง และต้องมีความเด็ดขาด น่าเกรงขาม เพื่อให้ดูมีอำนาจในการควบคุมลูกน้องให้อยู่ในโอวาทของตน

ฉาก จะทำหน้าที่ที่ส่งผลต่อความรักของตัวละคร ซึ่งมีอยู่ 2 แบบ คือ ฉากที่ส่งผลไปในทางที่ดีหรือทำให้ตัวละครสมหวังในความรัก และฉากที่ส่งผลไปในทางที่ไม่ดีหรือทำให้ตัวละครขัดแย้งกัน

บทสนทนา คือ บทสนทนามักจะมีความสำคัญต่อความรักของตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงได้ เช่น ทำให้ความรักของพระเอกและนางเอกไปในทางที่ดีขึ้น เข้าใจกันมากขึ้น และช่วยคลี่คลายสถานการณ์ที่ย่ำแย่ต่อความรักของตัวละครเอก เช่น คลี่คลายสถานการณ์ที่ทำให้ตัวละครเอกรู้สึกกังวลต่อความรักที่อีกฝ่ายมีให้กัน

กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง คือ ชื่อเรื่องจะต้องเกี่ยวโยงกับนวนิยายไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ได้แก่ การตั้งชื่อเกี่ยวกับตัวละครเอก คือ ตั้งชื่อโดยใช้ชื่อตัวละครเอก เพื่อเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของตัวละครนั้น ๆ หรือเพื่อบอกว่าเนื้อเรื่องส่วนมากมีตัวละครนี้มาเกี่ยวข้องเกือบทั้งหมด การตั้งชื่อเรื่องยังเกี่ยวกับแนวคิดสำคัญ คือ เพื่อเน้นให้เห็นว่าในนวนิยายเรื่องนี้มีแนวคิดที่สำคัญอย่างไร และต้องการแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด และสุดท้าย

การตั้งชื่อเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง เพื่อบอกว่านวนิยายเรื่องนี้มีเหตุการณ์ที่สำคัญ และเหตุการณ์นั้น มักจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวในนวนิยาย

กลวิธีการเล่าเรื่อง คือ ในนวนิยายรักของฉัตรฉายใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบเดียวกันหมดทุกเรื่อง คือ ผู้เขียน เล่าเรื่องแบบผสม ระหว่าง “มุมมองแบบพระเจ้า” และ “มุมมองแบบผู้เขียนอยู่นอกเรื่อง เล่าเรื่องผ่าน ตัวละครเอกด้วยการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 เช่น “เขา” “เธอ” “หล่อน” รวมทั้งใช้ชื่อของตัวละคร

นวนิยายรักของฉัตรฉายนั้น นับว่าเป็นนวนิยายที่มีคุณค่าเกี่ยวกับความรัก เพราะนวนิยายเหล่านี้มี โครงเรื่องเกี่ยวกับความรักที่น่าติดตาม ช่วยให้ความเพลิดเพลิน และยังมีแนวคิดที่เกี่ยวกับความรักในแง่มุมที่ หลากหลายรูปแบบ ทำให้ผู้อ่านได้มองความรักในหลายมุมมากยิ่งขึ้น ตัวละครต่าง ๆ ก็มีบุคลิกลักษณะนิสัยที่ มีความสมจริงและแตกต่างกันออกไปตามภูมิหลังของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงพฤติกรรมของมนุษย์ทั่วไป ได้มากขึ้น ฉากในนวนิยายสามารถช่วยให้ผู้ที่ได้อ่านสร้างจินตนาการต่าง ๆ ได้ดี อีกทั้งผู้เขียนยังใช้กลวิธี การเขียนทั้งกลวิธีการตั้งชื่อเรื่องและกลวิธีการเล่าเรื่องในการเขียนนวนิยาย เพื่อให้นวนิยายมีความสมจริง อย่างถึงที่สุดอีกด้วย

→ ประทับใจ

ข้อเสนอแนะ

บทความวิจัยนี้เน้นการศึกษาลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบพื้นฐานในนวนิยายรัก การศึกษาในลักษณะ นี้สามารถนำไปใช้ในการศึกษานวนิยายเรื่องอื่น ๆ หรือนำไปศึกษานวนิยายของนักเขียนคนอื่น ๆ ได้

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง ลักษณะเฉพาะขององค์ประกอบในนวนิยายรักของฉัตรฉายสำเร็จได้ เนื่องจาก บุคคลหลายท่านได้กรุณาช่วยเหลือให้ข้อมูล ข้อเสนอแนะ คำปรึกษา และกำลังใจ ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณ อาจารย์ นพวรรณ งามรุ่งโรจน์ ที่ปรึกษาบทความวิจัยเรื่องนี้ที่ได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะ แสดงความคิดเห็น และตรวจสอบบทความวิจัยทุกขั้นตอนอย่างละเอียด ให้บทความวิจัยนี้ได้สำเร็จลุล่วงตาม วัตถุประสงค์อย่างมีคุณภาพ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปณิธาน บรรณาธรรม ที่ได้มอบความรู้ใน วิชาการวิจัยทางภาษาไทย ให้ผู้วิจัยได้มีความรู้เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับบทความวิจัยนี้ ขอขอบพระคุณอาจารย์ ประจำสาขาวิชาภาษาไทยที่คอยแนะนำ และให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยได้มีกำลังใจในการทำบทความวิจัยจนสำเร็จ สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณ บิดา มารดา ญาติ-พี่น้อง และมิตรสหาย ที่ได้ช่วยส่งเสริม และให้กำลังใจ กันตลอดมาใน ขณะที่ผู้วิจัยจัดทำรายงานการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

- ฉัตรฉาย. (2557). ร้อยเล่ห์มายามาลัย. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2558). เพลิงรักรานบุปผา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2559). บุหงานราตรี. กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2559). มุกพราวตะวัน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2559). วิวาท์หวานรานใจ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2560). จันทรในธารา. กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2560). รักโดยพุดินัย. กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2561). เจ้าสาวใต้อาณัติ. กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.
ฉัตรฉาย. (2561). เล่ห์รานรัก. กรุงเทพฯ: บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด.

ตรวจ สอ. สรุปแบบและการพิมพ์ใน
สุดท้าย

ได้อ่านและ
จำแนก 141 เรื่อง
๑

นาธิกา มงคลคำนวณเขตต์. (2527). เรื่องสั้นไทยประเพณีมุ่งเสนอแนวคิดระหว่าง พ.ศ. 2475-2484.

วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิชนันท์ พานิชพงศ์. (2548). ลักษณะเฉพาะของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวของไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภพ สวัสดิ์. (2550). ลักษณะเด่นในนวนิยายของปิยะพร ศักดิ์เกษม. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมเกียรติ รัชมณี. (2558). การแตงนวนิยาย. นนทบุรี: สัมปชัญญะ.

สุพรรณี วราทร. (2519). ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึง พ.ศ. 2475. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

อิรวดี ไตลังคะ. (2543). ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

